

הפטרת מחר חדש

ספר שמואל א, פרק כ

יח וַיֹּאמֶר־לוֹ יְהוָנָתָן מִתְרֵחַ נָדֶשׁ וַיַּפְקֹד־תְּךָ פִּי יְפֹקֵד מִזְבֵּחַ: יְטַ� וְשַׁלְשָׁתְּ
תְּפִירֵד מִאֵד וּבָאֵת אֶל־הַמְּלָכוּם אֲשֶׁר־נִסְתַּרְתָּ שֶׁם בַּיּוֹם הַמְעָשָׂה וַיַּשְׁבַּתְּ
אַצְלֵךְ אָבִיךְ הָאֹזֶל: כְּנָאֵג שְׁלֹשָׁת הַחֲצִים צְנָה אָזְרָה לְשַׁלְחָלִי לְמַטְרוֹה:
כְּאֵת וְהַנְּהָרָה אֲשַׁלַּח אֶת־הַגּוֹעַר לְךָ מִצְאָא אֶת־הַחֲצִים אַס־אָמָר אָמָר לְפָעָר הַנְּהָרָה:
הַחֲצִים | מִמְּקוֹן וְהַנְּהָרָה קְתֻפִי | וּבָאֵה כִּי־שְׁלֹום לְךָ וְאַיוֹ דָבָר מִיְּהָנוּה:
כְּבָב וְאַס־בָּהָה אָמָר לְעָלָם הַנְּהָרָה הַחֲצִים מִמְּקוֹן וְהַלְאָה לְךָ פִּי שְׁלֹמָה יְהָנוּה:
כְּגַם וְהַדָּבָר אֲשֶׁר דָבַרְתִּי אֲנִי וְאַתָּה הַנְּהָרָה יְהָנוּ בֵּיןְךָ וּבֵיןְךָ עַד־עוֹלָם:
כְּדֹבָר וְיִשְׁתַּרְתָּ דָנִיד בְּשַׁדָּה וַיַּעֲשֵׂי הַחֲדֵשׁ וַיַּשְׁבַּת הַמֶּלֶךְ עַל [אֶל] הַלְּחָם לְאַכְול:
כְּה וַיַּשְׁבַּת הַמֶּלֶךְ עַל־מִזְבֵּחַ כְּפָעַם | בְּפָעַם אֶל־מִזְבֵּחַ הַקִּיר וְלִקְםַת יְהֹוָנָתָן
וַיַּשְׁבַּת אָבִינָר מִצְדָּקָה שָׁאוֹל וַיַּפְקֹד מִקְוּם הַזֹּה: כְּוּ וְלֹא־דָבָר שָׁאוֹל מְאוּמָה
בַּיּוֹם הַהָיָה פִּי אָמָר מִקְרָה הַיָּא בְּלֹתִי טָהוֹר הַיָּא בְּיַלְאָ טָהוֹר:
כְּזֹאת וַיַּהַי מִמְּחַרְתָּה הַחֲדֵשׁ הַשְׁנִי וַיַּפְקֹד מִקְוּם דָנִיד וַיֹּאמֶר שָׁאוֹל אֶל־יְהֹוָנָתָן
בָּנָו מְדוּעָה לְאָבָא בּוֹ־יִשְׁעִי גַּסְ-תְּמֹול גַּסְ-הַיּוֹם אֶל־הַלְּחָם: כְּחַדְוָעַן יְהֹוָנָתָן
אֶת־שָׁאוֹל נְשָׁאל נְשָׁאל דָנִיד מַעֲמָדִי עַד־בֵּית לְחָם: כְּטַ� וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי נָא
פִּי זְבַח מִשְׁפְּחָה לְנָנוּ בָּעֵיר וְהִיא צְוָה־לִי אָחִי וְעַתָּה אַס־מְצַאָתִי חָנוּ בְּעִינֵיכֶם
אִמְלָתָה נָא וְאֶרְאָה אֶת־אָחִי עַל־כָּנוּ לְאָבָא אֶל־שְׁלַמּוֹן הַמֶּלֶךְ
לְוַיְחַר־אָנָי שָׁאוֹל בּוֹ־יִשְׁעִי וַיֹּאמֶר לוֹ בּוֹ־גִּנְעֹות הַמְּרֹדוֹת הַלְּוֹא יָדַעַתִּי
פִּי־בְּחָר אֶתְהָ לְבּוֹ־יִשְׁעִי לְבַשְׂתָךְ וְלְבַשְׂתָ עֲרוּת אַמְּקָה: לֹא פִי כָּל־הַיּוֹם
אֲשֶׁר בּוֹ־יִשְׁעִי תִּי עַל־הָאָדָמָה לֹא תִּפְנוּ אֶתְהָ וּמְלֹכָתְךָ וְעַתָּה שְׁלַח וְהַחֲ

אתו אליו כי בומות הוא: לב וילען יהונתן את-שאול אביו ויאמר אליו
למה יומת מה עשה: לג ויטל שאול את-הchnerית עליו להכתו וידע יהונתן
בי-כליה היא מעם אביו להמית את-ךון: לד ויקם יהונתן מעם
השלתו בחריה אף ולא-אל ביום-החדש השני כי נעצב אל-ךוד כי
הכלמו אביו: לה ויהי בפרק ויצא יהונתן השדה למועד חוד ונהר
קיטו עמו: לו ויאמר לנערו רץ מצא נא את-החצאים אשר אני מורה
הנער רץ והיא-יראה החצאי להעבר: לו ויבא הנער עד-מקום החצאי אשר
יראה יהונתן ויקרא יהונתן אחני הנער מהרה חישה אל-תעמד וילקט נער יהונתן
את-החצאי [החצאים] ויבא אל-אדנו: לט ומהנער לא-זען מאיימה אך
יהונתן וךוד ידע את-הדבר: מ ויתנו יהונתן את-כליו אל-הנער אשר-לו
ויאמר לו לך הביא העיר: מא הנער בא וךוד קם מאצל הגב ויפל לאפיו
ארצה ונשתחו שלוש פעמים ויישקי | איש את-רעשו ויבכו איש את-רעשו
עד-ךון הגדי: מב ויאמר יהונתן לדון לכך לשולם אשר נשבענו שינו
אנחני בשם יהוה לאמר יהוה יהיה | ביני ובין זראי ובין זרעך
עד-עולם: